

Arrest

nr. 86 245 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2012 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2011 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 28 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.04.2011 werd ingediend door:

M.,A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Old Yahia op (...)1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene meer dan 7 jaar in België zou zijn en de elementen van integratie, (betrokkene beweert werkbereid te zijn, legt een arbeidscontract, attesten Nederlandse les en getuigenverklaringen van vrienden voor), behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 13 december 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de gegrondheid

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in combinatie met artikel 37 van “het Bestuursreglement van de RvS”, van de “anti-discriminatiewet van 10 mei 2007”, alsmede van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de motiveringsplicht de wet op de Motivering van Bestuurshandelingen van 1991”, van de materiële motiveringsverplichting, alsmede van “de proportionaliteitstoets” en “de beginselen van rechtszekerheid en deze van behoorlijk bestuur”.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit eerste middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“MIDDEL I: schending van art 9bis, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, artikel 10, 11 en 191 van de GW in combinatie met artikel 37 van het Bestuursreglement van de RVS en de schending van de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007

Aangezien DVZ in meerdere beslissingen heeft gesteld dat zij de richtlijnen als criteria blijft toepassen zonder zich evenwel op de vernietigde richtlijnen van 19 juli 2009 te beroepen.

Dat bevoegd staatsecretaris Wathelet zulks heeft toegezegd en DVZ zich hier ook steeds aan heeft gehouden.

Dat trouwens de richtlijnen van 19 juli 2009 een uitwerking zijn van het regeerakkoord van 18 maart 2008;

Dat verzoeker zich zowel op zijn meer dan vijfjarig onafgebroken verblijf en integratie heeft beroept als het feit dat hij beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Dat DVZ aan het Vlaams Minderhedencentrum heeft laten weten dat eens een rechtzoekende aan de criteria zou beantwoorden de aanvraag ook ontvankelijk dient verklaard te worden.

Dat kan verwezen worden naar de beslissing van de RvV van 28 augustus 2008 (nr. 15247);

Dat DVZ dit principe overigens in talloze dossiers toepast.

Aangezien verzoeker dan ook terecht meent dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden nu in geen enkel van deze dossiers werd gevraagd om de bijzondere omstandigheden aan te tonen wanneer de rechtzoekenden prima facie voldeden aan de voormelde criteria.

Dat anders oordelen zou betekenen dat de beslissing met machtoverschrijding is genomen nu elke vorm van redelijkheid en rechtszekerheid hierdoor wordt ontnomen aan een RECHTZOEKENDE.

Aangezien tevens artikel 10, 11 en 191 van de GW en de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007 zou worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden.

Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven;

Dat dit blijkt uit het feit dat DVZ meermaals besluit tot een toekenning van een verblijf in België van meer dan drie maand aan personen die zich in een identieke situatie als deze van verzoeker bevinden."

En in het tweede middel voorhoudt dat:

"Middel II: schending van de motiveringsplicht de wet op de Motivering van Bestuurshandelingen van 1991,

Aangezien minstens de materiële motiveringsplicht wordt geschonden daar Dienst Vreemdelingenzaken nalaat in te gaan op duidelijk gemotiveerde feiten en gegevens, waaronder het langdurig en onafgebroken verblijf in België, de voorname integratie en het beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, fulltime aan een hoog loon dat de minimum grenzen duidelijk heeft overschreden;

Dat derhalve DVZ op geen enkele wijze tot motivering overgaat, tevens RvV 28 augustus 2008 (nr. 15 247).

Dat zulks nuttige geweest was gezien verzoeker beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en hij bij de verwijdering van het grondgebied een moeilijk te herstellen nadeel zal ondergaan (verlies van de ondertekende Overeenkomst) zodat de aanvraag moeilijk kon ingediend worden in het land van herkomst;

Zie Raad van State 28/06/2002 nr. 108.561, TVR 2003 nr. 4

Aangezien naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998, 49

Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken"

Dat immers elk bestuur dient te reageren op aangehaalde middelen en deze niet onbesproken kan en mag laten;

Dat immers een uitwijzing zeker niet aangewezen is in dit geval zodat een onderzoek hiernaar meer was aangewezen en zou beantwoorden aan de materiële motiveringsplicht.

Aangezien tevens elke vorm van belangenafweging achterwege bleef met name dat zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges tijdens het nemen van hun beslissing zij deze dienen af te wegen met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Dat verzoeker inderdaad een blanco strafregister heeft

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat de proportionaliteitstoets volgens de guiding principes zeker niet werd toepast daar er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal, economisch leven.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijter / Steenbergen 2002 p 190 EHRM 18 febru 1991 nr 12313/86 inzake Moustaqim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Dat immers verzoeker onmiddellijk aan het werk kon indien hij, zoals zo velen in zijn situatie, hij geregulariseerd werd wanneer DVZ de beginselen van rechtszekerheid en deze van behoorlijk bestuur zou gehanteerd hebben.”,

blijkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift - bij verwijzing naar haar langdurig en onafgebroken verblijf in België, haar integratie en haar arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor een voltijdse betrekking aan een loon dat de minimumgrenzen duidelijk heeft overschreden - uitsluitend aanvoert dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 alsnog dient te worden toegepast daar *“eens een rechtzoekende aan de criteria zou beantwoorden de aanvraag ook ontvankelijk dient te worden verklaard”*. De van artikel 9bis van de vreemdelingenwet afwijkende praktijk aangaande het aantonen van buitengewone omstandigheden - wat de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf betreft - en de voorwaarden, zoals de verzoekende partij ze zelf opsomt, op een ononderbroken wijze in België te verblijven en het voorleggen van een arbeidsovereenkomst waaruit een loon niet lager dan het wettelijk minimumloon blijkt, werden geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisseren van het feit dat de instructie niet langer wordt toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 29 maart 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij voert de schending van het vertrouwensbeginsel aan.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het gehele betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat de aanvraag op grond van de vernietigde instructie ontvankelijk diende te worden verklaard, zodat zij in essentie een toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en de in het kader van deze instructie gehanteerde praktijk aangaande de buitengewone omstandigheden. Gelet op bovenstaande vaststellingen, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in beide middel, die een toepassing van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Beide middelen zijn, zo al ontvankelijk, in alle onderdelen ongegrond.

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel opwerpt, wordt ten overvloede opgemerkt dat een schending van het gelijkheidsbeginsel niet blijkt, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 25 april 2012 de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee ter terechtzitting een nieuw middel ontwikkelt, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, of nog, dat zij haar middelen wenst te herkwaltificeren.

Aangaande het ontwikkelen van nieuwe middelen dient erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij middels een beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden, met name omdat - ingevolge rechtspraak van de Raad van State - het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen *in casu* tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, niet dienstig is en dat geen middelen worden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het op 29 maart 2012 ingediende verzoek tot horen, vraagt de verzoekende partij niet slechts gehoord te worden, maar zet zij tevens de redenen uiteen waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Er wordt herhaald dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 25 april 2012 stelt dat zij het vertrouwensbeginsel geschonden acht. Met betrekking tot dit ter terechtzitting van 25 april 2012 nieuw ontwikkelde middel, dan wel het nieuwe argument ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, dient erop gewezen dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont de voor het eerst ter terechtzitting ontwikkelde middel, dan wel nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, tevens zo zij al de openbare orde raken, niet te hebben kunnen ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 25 april 2012 nieuw ontwikkelde middel, dan wel de nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.4 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS